

Három kék folt

Csapatépítő hétfégi programként paintballozni voltunk, családostul. A tököli reptér lassan pusztuló díszlete ideális terep a játékra, főként, ha a játékszervezők vérbeli profik, ismerik minden csínját-bínját ennek a szórakozásnak. A helyzet egyszerre volt furcsa és izgalmas: a fegyverek és a feszültség teljesen valós, az ellenfelek pedig kedves ismerősök, de nincs olyan ember, akit ne kapna el mégis a harc őrületes izgalma. Íme, egy lélegzetelállító paintballkaland története női szemszögből. **SZÖVEG: HARDI JUDIT | FOTÓ: NÉMETH ANDRÁS**

A combomon ért az első lövés. Napocska már régóta ólálkodott utánam, tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége.

Úgy kezdődött az egész, hogy az ő szakasza a koszlott emelet egyik végében foglalt állást, mi pedig a másikon. Az egész épület úgy nézett ki, mint amit bombatámadás ért. Az ablakkeretek hiányoztak, itt-ott üvegtörmelék. Éppen a falfirkát silabizáltam a folyosón, amikor lövés csattant mellettem. Utána meg még vagy hat. Beugrottam az egyik helyiségbe, onnan dugtam ki óvatosan a fejem. A válasz azonnali pergőtűz volt.

Mellettem, a szobában, egy fiú intett, hogy menjek arrébb. Amikor enyhült a lövöldözés, óvatosan kikukucskált.

– Fedezzél! – bólintott hátra.

– Mit csináljak?

– Fedezzél! Ki akarok törni.

Kapiskáltam végre, mit is akar. Én lőjek, ő meg elrohan. Kidugtam a fegyveremet, vaktában elkezdtem lövöldözni. A folyosó túlsó végén elhallgattak a fegyverek, a srác meg lerohant a lépcsőn. Magyarán szólva jól otthaggyott. A golyózápör viszont kiújult, sőt, egyre közelebről hallatszott. Tudtam, ha itt maradok, az biztos halál.

Mit tehettem, fegyvert ki, sorozat elengedve, majd rohanás le a lépcsőn.

Most éreztem először, hogy kalapál a szívem. De semmi gond, a manőver sikerült, már a lépcső aljában pihegetem, a földszinti folyosón. Jól átvertem a fejüket, örvendeztem.

Ekkor érte a combomat a lövés. A fenébe is, nem voltam elég óvatos. Felnéztem,

s láttam apa kollégájának, Napocskának a mosolyát.

– Véged! – kiáltott. – Három lövés is ért.

Hármat ugyan nem éreztem, de egyet biztosan. Hát igen, nekem végem, erről vitát sem érdemes nyitnunk.

Így estem el a harcmezéjén.

Egyik kezemet a fejemre tettem, a másikkal magastarra emeltem a fegyveremet.

Magyarul, megadtam magam, annak rendje és módja szerint, ahogy Levente okított, s visszaindultam a harcálláspontunkra.

Ott már gyülekezett a többi elesett harcos.

Mert persze, nem igazi csata volt ez, még csak nem is egy háborús filmben státsztáltam, hanem egy paintballütözetben vettem részt az elhagyatott tököli katonai

szerint. A siker nem maradt el, mire felhangzott Leventének a csata végét jelző kürtszava, már valamennyi kilőtt citrom a gyülekezőpontra nyalogatta a sebeit. Fényes a győzelem!

Újabb muníció a tárbá, a kezdeti kétszáz festékpátron mellé még kétszer százat kapunk.

Újabb és újabb épületek elfoglalása következik, változó sikerrel. Egyszer ugyan körbekerítették bennünket, ám azóta már minden győzelem a miénk. Legjobbak a dzsungelharcban vagyunk, a húgommal ketten tartjuk hátul a frontot.

Négyórányi csata után végre pihenő. Apának ugyan még maradt pár tucat lövedéke, avval indul egy végső csatába a legkitartóbbak ellen, de legtöbben már a gyülekezőhelyen kortyolgatjuk a hús ásványvizet. A falon cirill betűs felirat emlékeztet arra, hogy valamikor nem csak fiatalok játszótérre volt a hely, hanem valódi harci járművek vártak bevetésre – szerencsére hiába. Már csak ezért is érdemes volt kijönni, hogy ilyet is lássak. Meg azért, hogy megerősödjem eddigi eltökéltségemben: háborút soha!

De azért az mégiscsak furcsán jó érzés, amikor látom, hogy Napocska fejre tett kézzel és felemelt fegyverrel baktat apa előtt. Hurrá, bosszút állt értem! Annál is inkább, mert igaza volt Napocskának a lépcsőfordulóban, valóban háromszor talált el. De ez csak este tudatosult bennem, amikor a három kék foltot megláttam a combomon.

Köszönjük
a Patriots Paintball
segítségét.
www.patriotspaintball.hu

A tűzkeresztségen átestem, s most már rafináltan figyeltem a citromsárga szalagot viselő ellent.

repülőtér egyik laktanyaépületében, a Patriots csapat szervezésében.

Sosem voltam még ilyenén, persze, hogy kaptam a lehetőségen, amikor apa szólt.

A környék nem túl barátos, romos, ablak és ajtó nélküli épületek mindenfelé, közöttük gazzal felvert tér, néhol töredezett beton.

A legideálisabb terep az ádáz csaták megvívásához.

Anyá szorongva engedett el, hogy nem eshet-e bajom – kötelező szülői aggódás, legyünk túl rajta –, persze, hogy nem, nyugtattam. S valóban nem. A védőöltözet – overall, sisak – kötelező.

A fegyvereket csak ezután kapjuk meg, hozzá kétszáz festékgolyót, amit sűrített levegő röpít az ellenség felé olyan harminc-negyven méter távolsáig. Aztán csapatváltás – jómagam hetedmagammal a narancssárgákat erősítetem, amit mindkét karunkra ragasztott szalag jelzett –, végül eligazítás: a sisakot sohase vedd le, még akkor sem, ha úgy bepárosodik, hogy orra buksz, mert még mindig kisebb baj, ha a lábad töröd, mintha a szemed lövik ki. Ja, és ha az ellenség háta mögé kerülsz, nem feltétlenül szükséges egy méterről belelőnöd, elég, ha felszólításodra

megadja magát. Ennyi az összes tudomány, egyébként pedig, harcba fel!

Az első csatában tehát elvéreztem, ám a paintball számos előnye közül az egyik az, hogy a harcosok időről időre feltámadnak, s új mezőket foglalnak el. A második menetben például, hordók mögül lövöldöztünk egymásra. A tűzkeresztségen átestem, s most már rafináltan figyeltem a citromsárga szalagot viselő ellent. Hirtelen ugrottam ki, adtam le a sorozatot, s rohantam a következő hordóhoz. Találtam-e vagy sem? Ki tudja. A többiek is hasonlóképpen tettek – a taktikai megbeszélés